ספר הקנה — סוד גדול בגלגול ובקבוע

סוד גדול בגלגול ובקבוע.

ושמע בני עניני המחלוקות דע דמה שאמר וגם בעליו יומת אתא גם לומר שאם יסקל השור והבעל יברח אמר הקב"ה יתגלגל בשור ויגח וימות בב"ד כי התרוהו לבעל השור ואם השור קבל דינו בב"ד יחזור באדם וימות בהכרח כי סוף אדם למות, ודע כי נפש האדם והבהמה לוחות ושברי לוחות וכו', ודע שאם הבהמה ההרוגה היה בעל תורה ועתה הרגו בהמה זו חייב, אבל אם כיוון להרוג את הבהמה וניצלה ונזדמן אדם ונהרג הואיל ולא כיוונה הבהמה להורגו וה' זימנו א"כ ודאי זה ההרוג ממשפחת זאת הבהמה והוא גואל הדם וזימנו הש"י והרגו לכן פטור, ולמה לא תשים דעתך לדעת דכל קבוע כמחצה הלא ידעת דתפארת מכריע קבוע תוך העשרה מאמרות ומניח בראשו ארבע פרשיות של תפילין והנה הוא מחצה התוכל לדון בענין אחר, והנה כל דבריהם ט' וא' ט' חנויות וא', ט' צבורין של מצה וא', ט' ישראל ואחד גוי הכל להרמיז הענין, ואי כנ"י קבוע בביתה כבודה בת מלך פנימה הנה חלקה ד' פרשיות חצי חלק עם עצמה וא' נדה ממקומה אע"פ שהיתה קבוע תוך הדין והרחמים הכל ידעי דמרובא פרשה וניידה הם הרחמים הגוברים על הדין ולכן אינה החוטאת הגורמת גלותה התוכל לשנות הדוגמא, וא"כ בהיות דבר מועט והוא איסור ודבר הרבה היתר וקבעי הרוב והמיעוט צריכים אנחנו לעשות המועט כמחצה כדין הדוגמא והבן.

פרה רבוצה בדרך ובעטה רבוצה במהלכת חייבת בעטה המהלכת ברבוצה פטורה כי כן הדין באמת בהיות הרבוצה אורבת ומקלקלת היא לילי"ת המצרנית בכנ"י ואין הדין הזה במהלכת היא כנ"י והתהלכתי בתוככם כי יש בידה להכות שובי אל גבירתך והתעני תתת ידיה ויש לך לדעת שכל המכוון להזיק ממקום הנזק נאחז וכל עניניו בקלקול הוא שאמרו ז"ל המצניע קוץ וזכוכית בתוך כותל רעוע של חבירו דידע דנופל והצניע לכן חייב.

ושמע בני המשנה האומרת שור האצטדין אינו חייב מיתה דכתיב כי יגח ולא שיגחוהו, אבעיא להו מן הבהמה להוציא את הרובע והנרבע מן הבקר להוציא הנעבד מן הצאן להוציא את המוקצה ומן הצאן להוציא את הנוגח, אמר שמואל אם נאמר נוגח למה נאמר רובע ואם נאמר רובע למה נאמר נוגח מפני שיש בנוגח מה שאין ברובע ויש ברובע מה שאין בנוגח רובע עשה בו אונס כרצון נוגח לא עשה בו אונס כרצון נוגח משלם את הכופר רובע אינו משלם את הכופר ומפני שיש בנוגח מה שאין ברובע ויש ברובע מה שאין בנוגח הוצרך לכתוב שניהם, קתני מיהא רובע נעשה בו אונס כרצון למאי הלכתא לאו לקרבן וקשיא לשמואל דאמר פסול ומשיב לא לקטלא, אמר מר נוגח משלם את הכופר רובע אינו משלם את הכופר ה"ד אי לימא דרבעה ולא קטלה הא אינו משלם משום דלא קטלה ואמר רבא דרבעה וקטלה ומאי קשיא לך מה לי קטלה בקרניה מה לי ברבעה קרן כוונתה להזיק רבעה כוונתו להנאת גופו.

א"ל ר' ראה עתה דבריהם רובע ונרבע ונוגח כולם עשו עבירה בגופו ומה צורך לריבוייהו ק"ו הוא ומה אתנן זונה ומחיר כלב דלית עבירה בגופייהו פסלי הני לא כ"ש, ותו רובע ונרבע אתו מדינא ומה בעל מום שלא נעבדה בו עבירה פסול רובע ונרבע שנעבדו בהו עבירה לא כ"ש, א"ל חורש בשור וחמור יוכיח שנעבדה בו עבירה ומותר לגבי מזבח אף אני אביא רובע ונרבע, א"ל ר' אדין כשמואל ומה בעל מום שאין העדת ב' עדים פוסלתו מאכילה עד אחד פוסלו מהקרבה וכו' א"ל כבר אמר רב אשי מעיקרא דדינא פירכא הוא מה לבעל מום שכן מום בגלוי תאמר ברובע ונרבע שאין פסולה בגלוי ת"ל מן הבהמה להוציא את הרובע והנרבע, (א"ל ר' ומן הצאן להוציא הנוגח א"ל ר' סוף סוף חורש בשור וחמור עביד עבירה ורובע ונרבע עביד עבירה ומ"ש זה נקרב ואלו אין נקרבין,

א"ל ב' האי מותר באכילה להדיוט ואלו אינן מותרין באכילה להדיוט, א"ל ומנא לך דהמותר באכילה להדיוט נקרב א"ל משום שנאמר ממשקה ישראל מהמותר לישראל, א"ל השתא דאתית להכי הלא אפי' נאכל לישראל אינו נקרב דהא בעל מום שקדם מומו להקדשו נאכל לישראל ואינו נקרב א"כ חורש בשור וחמור אע"פ שנאכל יהא פסול להקרבה).

א"ל ב' חורש בשור וחמור אינו ניכר פסולו מום ניכר פסולו, א"ל ר' לעולם נילף ממום ולא יכתוב ברובע ונרבע ואמינא ומה שאין בו עבירה פסול להקרבה רובע ונרבע דאית בהו לא כ"ש מה תאמר חורש בשור וחמור יוכיח מה לשור וחמור שכן מותרים להדיוט תאמר ברובע ונרבע דאסורים להדיוט, ותו מה לשור וחמור שאינן אלא בלאו תאמר ברובע ונרבע דהוין במיתה, ותו מה לשור וחמור שכן אין בעבירה תוך תוכן, אלא אריישא תאמר ברובע ונרבע שכן העבירה תוך תוכן וא"כ תיתי רובע ונרבע מק"ו דבעל מום, מה תאמר מה למום שכן מומו נראה תאמר באלו שאין פסולן נראה, א"כ אבליע הפרכא בק"ו ואומר ומה מום אע"פ שנראה הואיל ואין עבירה בגופו והיה מן הדין ליקרב אפי' הכי אינו נקרב רובע ונרבע אע"פ שאין פסולן נראה הואיל ויש עבירה בגופן ותוך תוכן ובמיתה אינו דין שפסולים להקרבה א"כ קרא למה לי.

על כל אלה האותיות אינם מורים וחז"ל בלא עדותן הסברות מחרבות והורסות והתורה מתמעטת והולכת והפועלים עצלים ואינם מרבים פעולתם חורשים ואינם זורעים אז תרעש כל הארץ מפני רעבון הידיעה אוי לכם העצלים עד מתי עצל תרעב.

אל"ב אלו היו משימים לב לרדוף ולדעת שורש דבריהם היו בונים חיזוק בבנינים, והבן בני דבעל מום אתי מסטרא דמסאבא שתום העין ושלח אותו לעזאזל המדברה ביד איש עתי בעל מום מצא מין את מינו וניעור, ואין כן הנוגח ורובע ונרבע חייבי מיתות במראיתם לא יעלו לרצון על מזבח ואין הדין הזה בתם שאין בו מום ולא עביד מזו עתה במראיתם כי הראוי לעלות ע"ג המזבח להתכפר עונו אשר עשה תמול שלשום אתנן זונה.

דע בני כי כנגד המאמרות האציל הקב"ה תמורות תמורת כת"ר חכמ"ה הם עינים רמות כי כשם שהחכמה היא כלל העולם גולם המקבל כל צורה כענין ה' בחכמה יסד ארץ כן התכלת שבעין כוללת כל הצבעים והוא דם החלזון שהוא תכלת אלא שיש תכלת חיצוני וקלא אילן שמו ופסול אע"פ שהוא הדוגמא פסול כי הוא מכח החיצון, תמורת הבינ"ה והתפאר"ת הנקראים לשון אמת הוא לשון שקר סמא"ל שרו של עשו הנאחז מהשקר לכן שארית ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כזב ולא ימצא בפיהם לשון תרמית ובעוונות הרבים אין המעלה הזאת בישראל אם תנחם בגלות, ותמורת החסד תניני עור הנאחז מסמא"ל.

שהחסד ימין פשוטה לקבל שבים.

ותניני עור יד סמא"ל הידים ידי עשו שופכות דם נקי, וכן לכולם תמורות וכנגד תמונת החיצונים מין במינו זרים אכזרים אדם בליעל איש און זרה זונה הומיה לץ רשע כסיל ופתי חסר לב והכל בזונה שוכנים וממה שבא מכח הכלב ואין למילף אחד מחבירו, באמת כי אינם קלים וחמורים ולא ממקום אחד באים, ודע שכל הנזקים האלו וכיוצא בהם כולם בסדר הפרשה יתפרשו בעזה"י מ"מ דע לך שכל מי שנתחייב נזק צריך לתתו ולהעביר עוונו מעליו ואם יצרו תקפו ופניו בעזות משים ואינו שומע לחכמים ירחיקוהו וינדוהו עד שישלם, ואם מת בנדויו סוקלין ארונו ומרחיקין אותו הרחקה אחר הרחקה להיותו מאוס ונבזה ומרוחק מדה כנגד מדה, והוא שלא שב בשעת המיתה אלא עמד במרדו, אבל אם פתאום מת ולא נסוהו בתשובה פורעין מממונו חוב הנזקין ומתכפר.